

PREMIS RAMON LLULL 2005

JOSÉ MARÍA DE OLIVARY DESPUJOL (Ciutadella, 1918)

Llicenciat en dret. Nascut a Ciutadella, va rebre una educació molt arrelada als costums i tradicions menorquins, tant pel que fa a la producció agrícola-ramadera de les terres de la família com per l'estreta relació que ha mantengut sempre amb les Festes de Sant Joan d'aquesta localitat menorquina, les quals presidí com a caixer senyor durant els anys 1936 i 1939. Així mateix, ha organitzat els actes protocol·laris de les festes de quatre biennis de caixers senyors de Sant Joan.

Llicenciat en dret a Madrid, fou elegit regidor de l'Ajuntament de Ciutadella pel terç professional i diputat de la Diputació Provincial de Balears. Ha estat cofundador de la Cooperativa Insular Ganadera (Coinga), entitat de la qual va ocupar la presidència durant més de dues dècades. A més a més, ha presidit la Cambra Agrària de Menorca.

Com a batle de Ciutadella (1965-1971), va promoure obres d'equipament, reforma i millora, entre les quals destaquen el nou escorxador municipal i la construcció del Club Nàutic, entre d'altres, una tasca pública que va ser distingida amb la Medalla d'Or de la ciutat.

Ha rebut els títols de Caballero de la Real Maestranza de Caballería de Granada i el de Caballero del Real Cuerpo de la Nobleza de Catalunya.

És el degà president de la Junta de Caixers Senyors de les Festes de Sant Joan de Ciutadella, encarregada del nomenament del caixer senyor de cada bienni.

CENTRE D'EMERGÈNCIES MADRID 112

Entitat institucional adscrita a la Conselleria de Justícia i Interior de la Comunitat de Madrid.

Després dels atemptats terroristes de l'11 de març a Madrid, que causaren prop de 200 víctimes i 1.500 ferits, el Centre d'Emergències Madrid 112 actuà amb extraordinària eficàcia. Exercint les funcions de coordinació de manera impecable, comunicà immediatament la informació de l'emergència a SAMUR, la Policia Local de Madrid, els bombers i l'empresa Gas Natural.

La comunitat autònoma de Madrid, en coordinació amb el Ministeri de l'Interior, activà el grau 3 (el màxim previst) del Pla de grans emergències i reforçà la sala d'operacions del Centre d'Emergències Madrid 112. El dispositiu quedà integrat per 83 operadors d'emergència, 21 psicòlegs, 19 persones de suport, 9 supervisors ajudants, 7 supervisors i 3 caps de sala.

L'112 de Madrid rebé un total de 25.110 telefonades, de les quals 5.661 foren ateses per un grup especial d'atenció al ciutadà, al qual es dotà de suport psicològic mitjançant professionals de diferents organismes i institucions.

En uns moments de gran angoixa i incertesa, el Centre d'Emergències Madrid 112 gestionà, minut a minut, tota la informació relativa a les víctimes, els ferits i els ingressos hospitalaris.

És per això que l'112 de Madrid s'ha convertit en model de gestió i coordinació per a tots els centres d'emergència de l'Estat. A les Illes Balears, el Sistema Integral d'Emergències 112 ha pres nota de la seva actuació i el considera un exemple a seguir per garantir als ciutadans la protecció del principal dret fonamental recollit a la Constitució: el dret a la vida.

CATALINA BUFÍJUAN (Eivissa, 1940)

Música i docent. Alumna de Victorí Planells, durant els primers anys va estudiar piano amb les professores Balanzat i Escandell a Eivissa. Posteriorment, va ampliar els seus estudis al Conservatori de Palma, on es va iniciar en les disciplines de música de cambra i d'harmonia.

El 1959, amb només deu anys, va acabar la carrera de solfeig i de piano al Conservatori Superior de Música de València i, seguidament, va començar la seva dedicació a la docència musical al seu domicili de la capital pitiusa, per on passaren centenar d'alumnes que, no obstant això, havien de desplaçar-se a Palma per examinar-se.

Aquest fet va provocar que, amb el suport d'un nombre considerable de pares d'alumnes, sol·licitàs al Consell Insular d'Eivissa i Formentera la creació d'un conservatori a les Pitiüses. Aquesta petició va ser atesa l'any 1979 quan el Consell General Interinsular va crear l'aula d'extensió del Conservatori Professional de Música de les Balears a Eivissa, on Catalina Bufí va ser nomenada professora de solfeig i piano i, més endavant, directora del centre, càrrec que ha ocupat fins a la seva jubilació.

Durant aquest període, Catalina Bufí va crear una coral amb cinquanta cantors (1974), base inicial del futur Cor del Conservatori d'Eivissa. Així mateix, va ser testimoni directe de la inauguració, el 21 de novembre de 1989, de l'actual seu del conservatori a les dependències de l'edifici polivalent de Cas Serres.

BERNAT POMAR POMAR (Palma, 1932)

Instrumentista, compositor i pedagog. Bernat Pomar va estudiar violí al Conservatori de Palma amb Ignasi Piña Tarongí. Ha actuat com a solista i com a membre d'orquestra en nombrosos concerts a l'illa de Mallorca. Ha interpretat música de cambra amb la pianista Beeny Bentley i ha format part de l'Orquestra Simfònica de Mallorca i, posteriorment, de l'Orquestra Ciutat de Palma.

Ha estat fundador i director de nombroses orquestres de corda, però és especialment conegut per l'Orquestra de Corda Bernat Pomar, on ha duit a terme una important tasca pedagògica mitjançant la formació de joves intèrprets de música de cambra.

Com a compositor, és autor d'obres per a violí, orquestra de cambra i orquestra simfònica, que han estat interpretades, entre d'altres, per l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears o la Camerata Sa Nostra.

Com a pedagog, ha creat un mètode propi, "El meu violí", que permet als infants de només 3 anys iniciar-se en el món interpretatiu de la música, d'una manera totalment lúdica. L'èxit d'aquesta nova forma d'aprenentatge queda demostrat per la quantitat d'alumnes del mestre Pomar que avui formen part de prestigioses orquestres.

GABRIEL SEGUÍ MERCADAL (Maó, 1920-2005)

Veterinari i empresari agrícola. Bon coneixedor del camp de Menorca, la seva activitat ha estat sempre relacionada amb el sector primari de l'illa. En aquest sentit, ha contribuït activament en la millora i en la selecció de la vaca de raça menorquina.

En acabar la seva formació universitària (1944), ja va deixar constància d'aquesta dedicació. Així, va participar al I Congrés de Zootècnia (1945) en el transcurs del qual va realitzar una intervenció sobre la raça de boví menorquí i, el mateix any, va obtenir el primer premi en el Concurs Nacional de Bestiar Ibèric celebrat a la Feria de Campo de Madrid, on presentà un brau de raça menorquina.

Una tasca comprovada científicament i reconeguda mundialment com ho demostra el fet que la Federació Internacional Lletera hagi afirmat de manera explícita que la raça de boví menorquina és la més adient del món per a la producció de llet destinada a l'elaboració de formatge.

En l'actualitat, els seus esforços han continuat amb la fundació de l'Associació de Ramaders de Bestiar Boví de Raça Menorquina; amb la seva participació en l'elaboració de la primera edició del Catàleg de formatges espanyols, així com per haver format part del Consell Regulador constituent i redactor del Reglament de la denominació d'origen.

Va ser batle de Maó entre 1962 i 1971, període en el qual realitzà obres d'infraestructura bàsiques per a l'expansió de la ciutat, com el nou aeroport, la canalització d'aigües i el clavegueram i el polígon industrial.

Va morir el 23 de febrer de 2005, guardonat amb el Premi Ramon Llull 2005, que, malauradament, no podrà recollir.

ANDRÉS SEGUÍ MERCADAL (Maó, 1931)

Enginyer naval. Va néixer a Maó i, després de cursar el batxillerat a l'Institut de la ciutat, obtingué el títol d'enginyer naval, amb un expedient acadèmic brillant.

Inicià el seu treball a l'empresa Sender, dedicada a la producció de navilis i, lligat a Bilbao per raons de matrimoni, decideix crear Equimar, una empresa que dissenyava i

construïa vaixells. A més, comença a crear una xarxa de transport amb plataformes, petroliers i altres tipus de navilis.

La seva gran innovació fou introduir a Espanya el sistema de transport amb contenidors. Crea una fàbrica de contenidors a Saragossa i, paral·lelament, munta una gran cadena de transport fixant bases portuàries als ports més importants d'Espanya.

En el dia d'avui, el grup que creà i presideix Andrés Seguí Mercadal està diversificat i actua mitjançant diferents empreses:

Contenemar, Iscomar S.A., Canaria Marítima de Consignaciones S.A., Arguimbau S.A., Tasmarr S.A., Marcargo S.A. i un llarg etcètera d'empreses conformen el teixit empresarial bastit per Andrés Seguí Mercadal.

De totes aquestes empreses, s'ha de destacar a les Illes Balears Iscomar S.A., que és la que actua com a consignatària i estibadora a Balears. L'empresa té seus a Palma, Maó i Eivissa i cobreix el transport entre les illes. A més, ha establert una línia regular de transport de passatgers entre Alcúdia i Ciutadella.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE S'ÒPERA DE MAÓ

Entitat creada a Maó l'any 1971, formada per un grup d'aficionats a promoure espectacles lírics a fi de ressuscitar una tradició operística, molt arrelada a l'illa de Menorca, que es remuntava al segle XVIII i que durant el segle XIX i primeries del XX mantingué una intensa activitat que resulta singular pel lloc on es produí.

De llavors ençà ha duit a terme una tasca molt meritòria de divulgació de l'òpera a l'illa de Menorca. Destaca l'organització de la Setmana Anual d'Òpera, que en cada nova edició referma la seva categoria tant en l'aspecte musical com en l'artístic. El nivell de qualitat assolit s'ha traduït en la invitació de representar alguna de les seves produccions a diversos festivals italians.

Des de 1977 l'Associació té un cor propi, que ha realitzat concerts lírics memorables i que s'ha presentat a diverses capitals europees. En els seus més de 30 anys d'història ha ofert més d'un centenar de representacions i concerts. Han desfilat pel Teatre Principal de Maó figures de renom internacional en el camp de la lírica, com l'insigne baríton maonès Joan Pons i el tenor català Jaume Aragall.

ALEXANDRE BALLESTER MORAGUES (Gavà, 1934)

Escriptor i dramaturg. Fill de pare pobler i mare catalana, va néixer a Gavà, però ha viscut i treballat gairebé sempre a sa Pobla, on ha realitzat diverses tasques de divulgació cultural per al consistori d'aquesta localitat mallorquina que, l'any 1968, el va distingir amb l'Escut d'Or de la Vila com a cronista oficial.

A partir de la segona meitat dels anys 60, va desenvolupar una intensa activitat teatral que aportà títols importants al nostre panorama escènic i durant la qual va obtenir premis de notable importància.

A aquesta època pertanyen, entre d'altres: *Foc colgat* (Premi Carles Lemos 1967); *Jo i l'absent* (Premi Ciutat de Palma 1966); *Dins un gruix de vellut* (Premi Sagarra 1967); *Massa temps sense piano* (Premi Mallorca 1968); *Fins al darrer mot* (Premi Joan Santamaria 1968); *L'única mort de Marta Cincinnati* (Premi de Teatre Born de Ciutadella 1983), o *Al caire de les campanes* (Premi Teatre Principal 1987).

Sense deixar de banda la dilatada tasca realitzada com a dramaturg, amb setze obres escrites i dotze estrenades a diferents teatres de les Illes i de la Península, Alexandre Ballester ha cultivat altres disciplines literàries i periodístiques de notable incidència. Així, la seva bibliografia comprèn gèneres tan diversos com la novel·la, la poesia o la narració curta. Pel que fa a la faceta com a articulista, destaquen les seves col·laboracions en diferents mitjans de comunicació locals amb escrits especialitzats en història, etnografia, hagiografia, festes populars i tradicions de les Balears.

S'AGRUPACIÓ – AGRUPACIÓ FOLKLÒRICA AIRES DE MUNTANYA

Fundada a l'inici de la dècada dels anys trenta amb motiu de la canonització de la beateta Sor Catalina Thomàs. Segons conten les cròniques de l'època, les conegudes *senyores* o *germanes Sastre Font* creen un grup de balladors de les danses populars mallorquines que va actuar amb molt d'èxit en els diversos actes organitzats a Selva i a Palma per celebrar l'esmentada canonització.

De llavors ençà, s'Agrupació ha ofert de manera ininterrompuda un extens programa de balls populars mallorquins. Danses com es copeo, sa jota des figural, es bolero de s'Hort d'en Boira o es ball de ses Xapetes, entre d'altres, han format part de les actuacions folklòriques que han tengut lloc tant al Casal Museu de Can Servera de Selva com a diversos indrets de Mallorca i que han permès recuperar i donar a conèixer les cançons i els balls tradicionals de la nostra illa.

Una tasca de promoció de la cultura mallorquina que, durant aquests setanta-cinc anys de vida, ha estat reconeguda en innumerables ocasions als diferents festivals, de projecció nacional i internacional, en què l'Agrupació Folklòrica de Muntanya ha concorregut. A més a més, s'ha de tenir en compte la important aportació de les successives generacions de balladors al foment turístic de les Illes Balears.

VICENÇ MATAS MORRO (Palma 1935)

Alt funcionari de carrera recentment jubilat. Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona (1960). Acabats els seus estudis universitaris accedí al cos de secretaris de primera categoria de l'Administració local. Exercí el seu càrrec de secretari dels ajuntaments de Ribadesella (Astúries), Callosa de Segura (Alacant), sa Pobla i Lluçmajor.

Des de la dècada dels setanta fins a mitjans dels anys vuitanta fou president del Col·legi de Secretaris, Interventors i Depositaris de l'Administració local.

El 1978 va ser nomenat secretari general del Consell Interinsular i després, l'any 1983, amb l'inici de l'autonomia, passà a ser-ho de la Presidència del Govern Balear, càrrec que va ocupar fins al 1995.

Posteriorment, com a cap del Departament Tècnic de la Presidència i, després, de la Vicepresidència i Conselleria de Relacions Institucionals, ha duit a terme un treball ordenat i minuciós en l'organització administrativa dels consells de govern, tema que coneix profundament pel fet d'haver-hi treballat des dels inicis de l'autonomia.

Persona d'una profunda formació jurídica, serà recordada per tots els que han treballat al seu voltant per la seva gran capacitat d'anàlisi i pels seus valors humans.

LLORENÇ FLUXÀ ROSSELLÓ (Inca, 1949)

Empresari del calçat. Llorenç Fluxà Rosselló és fill de Llorenç Fluxà Figuerola, guardonat, a títol pòstum, amb la medalla d'or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears l'any 2004.

Llicenciat en ciències empresarials per la universitat de Deusto, l'any 1974 creà la marca de sabates Camper, seguint la tradició familiar de dedicació al sector. D'aleshores ençà, Llorenç Fluxà ha aconseguit convertir Camper en una marca coneguda a tot el món.

Fluxà ha estat un expert en tècniques de màrqueting i comunicació. Segons ell és fonamental la comunicació emocional amb el consumidor. "Camper —diu— més que una marca és una forma de vida".

L'any 1982 Camper va obrir la seva primera tenda a Barcelona amb l'ajuda de gent de les arts gràfiques que saberen dissenyar una publicitat innovadora i imaginativa. Ha mantingut sempre aquesta línia d'innovació, des de la creació del seu primer producte, l'anomenada *porquera*, fins als seus èxits actuals, les famoses *Twins*.

La internacionalització de Camper ha estat la culminació del treball de tres generacions de sabaters en una mateixa família, des de 1853 fins avui. A finals dels 90 Camper desplega internacionalment des de París i Londres. Aquestes tendes varen atraure l'interès de professionals d'altres països com el Japó que han estat claus per a la mundialització del producte. El 1996 s'introduí en el mercat asiàtic; el 2000 inaugura la seva primera tenda a Nova York, el 2002 a Sydney i el 2004 a Praga. Té 52 botigues pròpies arreu del món.

Amb la tradició com a pilar bàsic i la cultura mediterrània com a inspiració, Camper ven avui més de dos milions de parells de sabates a l'any i té més de 1.100 punts de venda a tot el món.

JOAN MIRALLES LLADÓ (Muro, 1912)

Pintor. Estudià a l'Escola d'Arts i Oficis de Palma. En la dècada dels anys trenta, va entrar a formar part del "Grupo Azul", col·lectiu bohemi i romàntic del qual formaven part, entre d'altres, Marià Aguiló, Gaspar Sabater, Pedro Quetglas *Xam*, Paco Miralles i Ramon Nadal.

La Guerra Civil espanyola va suposar la dissolució del "Grupo Azul". Una vegada finalitzat el conflicte armat, del seus antics components va sorgir el Cercle de Belles Arts (1940) amb seu a la plaça de la Reina, on Miralles va realitzar la seva primera exposició (1941). Un any després, el 1942, ja va exposar a Barcelona.

Els anys quaranta va començar a destacar com a retratista, modalitat artística que li ha aportat gran renom. Tant és així, que va ser sol·licitat a Madrid per fer diversos retrats, però va arribar un punt que la nostàlgia a la seva terra li va fer rebutjar més encàrrecs, tant a la Península com a l'estranger. No obstant això, el seu prestigi no es va veure afectat, sinó tot el contrari. El 1956, va ingressar a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Sebastià de Palma, d'on actualment és vicepresident, i des de 1984 és fill il·lustre de l'Ajuntament de Muro.

Segons la crítica especialitzada, l'obra de Joan Miralles es distingeix per la seva senzillesa compositiva, sobrietat, sensibilitat, serenitat i encant poètic. La seva extensa obra forma part de les col·leccions de diverses institucions públiques de les Illes.

JOAN NADAL CAÑELLAS (Palma 1934)

Jesuïta, especialista en estudis bizantins. Llicenciat en filosofia per la Universitat Pontifícia de Loiola (1960), en teologia per la Universitat Gregoriana de Roma (1968) i en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona.

L'any 1976 fundà a Atenes l'Institut Cultural Reina Sofia que dirigí fins a l'any 1987. Autor de nombroses publicacions científiques i edicions crítiques de temes d'història i filologia medieval i bizantina, entre les quals destaca *El diàlogo entre Oriente i Occidente* (1969) on exposa la separació entre l'església bizantina i la romana. Cal destacar també el seu estudi sobre els foners balears, treball realitzat amb la intenció de donar a conèixer les tradicions i la història del nostre poble.

Una de les seves contribucions decisives fou a l'any 1972 quan aconseguí l'abolició pel papa Pau VI del *filioque*, principal causa teòrica de la divisió de les esglésies romana i bizantina.

Acadèmic numerari de l'Acadèmia Mallorquina de Genealogia i de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. Membre numerari de la Societat d'Estudis Heràldics i Genealògics d'Atenes i acadèmic de l'Acadèmia Internacional per a la Propagació de la Cultura de Roma.

Fou agregat cultural de l'Ambaixada d'Espanya a Atenes (1975-87) i l'any 1993 fou nomenat conseller de l'Ambaixada d'Espanya davant la Santa Seu de Roma.

L'any 1978, en reconeixement de la seva tasca, li fou atorgada la Cruz de la Orden del Mérito Civil de España.

DR. JEAN DAUSSET (Tolosa, 1916)

Metge. El 1939 es llicencià en medicina a la Universitat de París i el 1945 obtingué el doctorat en la mateixa especialitat. Està considerat un pioner en la investigació genètica i ha centrat la seva investigació en els antígens de superfície dels leucòcits i en la localització dels gens que en controlen la producció i la transmissió hereditària. Aquests treballs han tingut una gran repercussió en l'estudi de la histocompatibilitat i els transplants de teixits, ja que han ajudat a comprendre millor el mecanisme de rebuig dels transplants.

A França va fundar el France-Transplant (1969) i el Centre d'Estudis de Polimorfisme Humà (1984). El 1980 li va ser concedit el Premi Nobel de Medicina i Fisiologia, que compartí amb George Davis Snell i Baruj Benacerraf, pels seus estudis sobre la resposta immunitària de l'home.

És doctor *honoris causa* per diverses universitats i des de 1994 és acadèmic d'honor de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Palma i col·legiat d'honor, des de 1995, del Col·legi Oficial de Metges de les Balears.

Al marge de la seva condició de científic, és també un gran aficionat a l'art modern. Té fixada la residència de descans a Biniaraix des de 1986.

FRANCISCO FORNALS VILLALONGA (Maó, 1924)

Militar i especialista en història de les fortificacions menorquines. Va cursar els estudis de Dret a València i de Nàutica a Barcelona. L'any 1945 va ingressar a l'Acadèmia Militar de Saragossa i, el 1950, ja era tinent d'Enginyers. Després d'ocupar diferents destins en diverses guarnicions, és enviat a Menorca com a cap de Protecció Civil de Maó (1978).

Durant la seva carrera militar ha estat distingit amb dues creus blanques del Mèrit Militar i amb la placa de San Hermenegildo. Així mateix, va prendre part destacada en la creació del Museu Militar de Menorca (1981) del qual, de llavors ençà, és el director. L'any 1995, la Reial Acadèmia de la Història el va nomenar membre corresponent de les Balears.

La seva faceta com a estudiós i especialista en fortificacions i qüestions militars de l'illa de Menorca està complementada amb la publicació de més de mig centenar d'articles a diferents diaris i revistes, així com amb l'edició de diversos opuscles al Museu Militar de Menorca, entre els quals destaquen: "El castillo de San Felipe del Puerto de Mahón", "Torres y atalayas de Menorca", "La torre de Son Bou" o "La

torre de defensa d'en Penjat", entre d'altres. La revista *Ejército* li ha premiat una sèrie de treballs sobre camps de mines.

Ha dirigit i assessorat excavacions i restauracions de les fortificacions menorquines del castell de Sant Felip, del fort de Malborough i de la torre d'en Penjat. També ha participat activament en la creació del Consorci del Museu Militar i Patrimoni Històric Militar del Port de Maó i Cala Sant Esteve, intervenint en la conservació de la fortalesa de la Mola.

Recentment, ha participat en l'elaboració de les enciclopèdies de Menorca (en el tom sobre història de l'art) i de la història de la ciència de Balears.

FELIPE MORENO RODRÍGUEZ (Granada, 1929)

Doctor en filosofia i catedràtic. Expert i assessor turístic. Es llicencià en filosofia escolàstica a la Universitat de Comillas de Madrid el 1952, i en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona l'any 1957. Es doctorà en filosofia a la Universitat Complutense de Madrid l'any 1979 amb la tesi *La lucha antiaverroista de Ramon Llull en París*.

El 1957 fundà l'Orfeón Granadino i exercí de crític musical a *El Ideal* de Granada (1957-60). En el camp de la música, el 1986 creà l'Agrupación Musical Felipe Moreno a Cúllar Vega Granada, amb l'objectiu de fomentar la formació musical i cultural. El 1959 fixà la seva residència a Mallorca, on fundà l'Orfeó Municipal de Palma (1960), del qual fou director fins al 1967.

El 1964 creà l'Escola de Turisme de Balears, de la qual és president, que ha celebrat ja el 40è aniversari. És membre fundador de l'Associació Nacional d'Escoles de Turisme -ANESTUR- (1964) i de la World Assotiation for Professional Training in Tourism -AMFORT- (1969). Ha estat també assessor de Formació Professional Turística de diversos governs sud-americans.

En el terreny de la política, fou regidor de l'Ajuntament de Palma (1970-1974) en representació dels sindicats i delegat provincial de Cultura (1977).

SOR RAFAELA GOMILA GARCIA (es Mercadal, 1923)

Religiosa, filla de la Misericòrdia. Nascuda en el si d'una família d'arrels pageses, va créixer en un ambient de profunda religiositat, del qual va sorgir una ferma vocació que la dugué l'any 1947 a Pina (Mallorca) per realitzar l'apostolat i el noviciat.

Posteriorment, tornà a Menorca, incorporada plenament a l'orde franciscà com a filla de la Misericòrdia i entrà al Seminari on s'ha encarregat amb cura i eficàcia de la gestió i les feines quotidianes del centre des de fa cinquanta-sis anys, tot i la precarietat i les mancances per obtenir aliments que es va trobar durant la llarga etapa de la postguerra.

SIMÓ ANDREU TROBAT (sa Pobla, 1941)

Actor internacional. De formació autodidacta. L'any 1959 es trasllada a Madrid, on residí fins a l'any 1963, i on comença la seva carrera cinematogràfica. Allà aconseguí un patit paper a *Historia de una noche*. A aquest títol en seguiren d'altres on revela les seves qualitats interpretatives.

Resultà fonamental la seva intervenció a *Un balcón sobre el infierno* (1964), coproducció hispano-francesa, que li donà una projecció internacional. Els seus coneixements d'idiomes –català, castellà, francès, anglès i italià– a més de les seves dots artístiques li permeteren una activitat constant, fet que ha propiciat que hagi intervingut en més de 100 pel·lícules.

Després de la seva estada a París (1964-71) fixà la seva residència a Madrid, en viatges constants a altres llocs derivats de la seva activitat com a actor.

D'entre la seva filmografia destaquen els seus papers a *Una historia de amor* (1968) de José Antonio de la Loma, *Golpe de mano* (1969) de José Antonio de la Loma, *La novia ensangrentada* (1971) de Vicente Aranda, *Los placeres ocultos* (1977) d'Eloy de la Iglesia, entre molts d'altres.

El seu caràcter d'actor versàtil i autoexigent l'ha portat a treballar a produccions internacionals i amb directors de la talla de Pilar Miró, Agustí Villaronga, Baz Taylor i molts d'altres.

També cal destacar la seva trajectòria teatral i televisiva, moltes vegades eclipsada per la seves grans interpretacions cinematogràfiques que l'han convertit en un actor de renom internacional.

RAMON SERRA ISERN (Palma, 1942)

Mossèn Ramon Serra Isern va fundar l'Escola de l'Esplai en el curs acadèmic de 1974-75. Enguany, per tant, l'Escola celebra el seu 30è aniversari. Ramon Serra n'ha estat el director des dels inicis fins a avui i, en homenatge a ell, l'Escola d'Esplai ha passat a denominar-se Institut de Formació Ramon Serra.

D'ençà de la fundació, Ramon Serra ha impulsat la constitució de diverses entitats de foment de l'associacionisme juvenil, en les quals s'han format més de deu mil persones al llarg d'aquests anys. L'any 1978 va néixer l'associació Grups d'Esplai de Mallorca que agrupa més de 40 centres d'esplai i està formada per uns 600 joves monitors i més de 4000 infants. L'any 1994, va crear la Fundació Esplai de les Illes, de la qual ha estat vicepresident fins ara.

Ramon Serra, per raons de salut, ha deixat els seus càrrecs i, a petició seva, el Sr. Bartomeu Barceló Rosselló ha estat designat pel bisbe de Mallorca, Excm. i Rvdm. Sr. Jesús Murgui, com a continuador de la seva gran labor.

La contribució de Ramon Serra ha estat prou significativa durant aquests anys per al conjunt de la ciutadania de les Illes Balears pel que fa a l'enfortiment de la nostra

cohesió social, la participació ciutadana, l'associacionisme juvenil, la solidaritat, el servei desinteressat a la societat i altres valors humans i democràtics.

RAFEL TORRES BOSCH (Ciutadella, 1923)

Cavaller de més edat de les Festes de Sant Joan de Ciutadella. Va néixer en el lloc de sa Pabordia, on els seus pares eren els amitgers, en el si d'una antiga família d'arrels pageses, estretament vinculada al camp de Menorca i ben coneixedora dels usos i costums de la pagesia menorquina, transmesos generació rere generació.

És conegut popularment com En Rafel de Son Blanc, ja que des dels 30 anys va fer feina en aquesta finca agrícola-ramadera del terme municipal de Ciutadella.

Respectuós amb les tradicions de la seva terra, participa des de molt jove en les festes populars com a sonador de guitarró i com a cavaller de sa Qualcada de les Festes de Sant Joan de Ciutadella. Actualment és el cavaller de més edat i qui, per tant, té l'honor de tancar sa Qualcada amb el caixer capellà i amb el caixer senyor.

ANTONIO OBRADOR VIDAL (Palma, 1956)

Creador d'espais, reconegut internacionalment. Pioner en la creació, ja fa 25 anys, d'un equip multidisciplinari de treball, al qual denominà Denario. El seu despatx està integrat per professionals de l'arquitectura, el disseny, el paisatgisme, la decoració i l'interiorisme.

Obrador aconsegueix crear una perfecta simbiosi entre la casa dissenyada i el client que li encarrega el projecte. Gran creador d'ambients, esteta i perfeccionista, la voluntat de crear una imatge global el condueix a dissenyar fins al darrer detall: des de l'estructura de l'edifici fins al disseny del logotip, la imatge corporativa i el vestuari d'un hotel de cinc estrelles. Ha sabut conciliar a la perfecció el respecte a l'arquitectura tradicional illenca i la creació d'ambients confortables que exigeix la vida actual.

Ha aparegut a les millors revistes d'interiorisme del món i ha estat objecte de nombrosos reportatges a diaris i setmanaris. Sense ànim de ser exhaustius, bastarà citar alguns clients o projectes seus: Adolfo Suárez, Sebastià i Gabriel Escarrer, Miquel i Llorenç Fluxà, Matias Khün, Claudia Schiffer, Ben Jakober, Pep Pinya, famílies March i Fierro, Cristina Macaya, Hotel Son Net, rehabilitació de La Residencia de Deià, rehabilitació de l'Hotel Son Vida, Centre Cultural Contemporani Pelaires i molts més.

Ara, ell i el seu equip Denario, compleixen 25 anys de servei en actiu. Estan il·lusionats en un nou projecte, Enderrocat, un paratge mallorquí emblemàtic, objecte d'una rehabilitació sense precedents.

MIQUEL ÀNGEL NADAL HOMAR (Manacor, 1966)

Futbolista. Inicià la seva carrera esportiva a l'Olimpíic de Manacor i, posteriorment, jugà amb el Manacor a segona divisió B (1984-1986). La temporada 1986-1987 va fitxar pel RCD Mallorca, on va jugar quatre anys, tres temporades a primera divisió.

L'any 1991 fou contractat pel FC Barcelona, club on milità durant vuit temporades, amb el qual va aconseguir cinc campionats nacionals de lliga (1991-1992, 1992-1993, 1993-1994, 1997-1998, 1998-1999), la Copa d'Europa (1992), la Recopa d'Europa (1997), dos trofeus de la Supercopa d'Europa (1992 i 1997), dos campionats de la Copa del Rei (1997, 1998) i quatre trofeus de la Supercopa d'Espanya (1991, 1992, 1994 i 1996).

Amb la selecció espanyola absoluta ha disputat tres mundials (Estats Units 1994, França 1998 i Corea-Japó 2002) convertint-se així amb un dels jugadors, de tota la història del futbol espanyol, que més partits internacionals ha disputat.

L'any 1999 retorna al RCD Mallorca on s'ha convertit en l'autèntic líder de l'equip, i on ha aconseguir el seu tercer campionat de la Copa del Rei (2003). Ha estat un jugador pràcticament indiscutible per a quasi tots els entrenadors que ha tingut al llarg de la seva dilatada i exitosa vida esportiva i un dels jugadors més estimats i admirats per l'afició.

MARC FERRAGUT FLUXÀ (Inca, 1901 - Palma, 1981)

A títol pòstum

Empresari i creador de l'Auditori de Palma. Nascut a Inca, fill d'una família d'industrials sabaters, es dedicà inicialment a seguir la tradició familiar. Militant d'Esquerra Republicana, durant la II República va ser regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Inca i passà part de la Guerra Civil a la zona republicana, fins que aconseguí tornar a Mallorca, on es dedicà a negocis d'importació.

Gran aficionat a la música, els viatges professionals li permeteren conèixer les millors sales de concerts del món. El 1952, després de visitar el Royal Festival Hall de Londres, tengué la idea de crear a Palma una sala similar. Oferí el seu pla a les institucions públiques i a diverses entitats privades, però no n'obtingué cap suport econòmic i decidí iniciar la construcció de l'Auditori tot sol.

Les obres començaren el 1967, després de vèncer dificultats de tot tipus, i l'edifici, que suposà una gran innovació estètica, s'inaugurà el 1969, amb un concert de la Filharmònica de Berlín dirigit per Herbert von Karajan, que comptà amb l'assistència dels reis d'Espanya.

De llavors ençà, a l'Auditori hi han actuat nombroses orquestres, companyies d'òpera, de ballet i de teatre, grups folklòrics d'arreu del món, pianistes, etc. També ha estat seu de convencions i congressos de tota casta. Actualment, és dirigit per Rafel Ferragut, fill del fundador.

MARIA TERESA MATAS MIRALLES (Tortosa, 1947)

Artista plàstica de formació autodidacta. Viu a Mallorca des del seu naixement. Comença la seva trajectòria artística a finals dels anys setanta. Artista en constant evolució, caracteritzada per l'experimentació constant amb tècniques i materials.

Les obres de Maria Teresa Matas són un vehicle d'expressió de la seva sensibilitat poètica i artística, obres que es distingeixen per un procés d'elaboració llarg i meditat, i que són sempre fruit d'una confessió personal.

A les seves darreres obres explora la identitat femenina denunciant i desmitificant convencions socials i tòpics culturals lligats a les dones. Una mostra d'aquest tipus d'obres són les seves darreres instal·lacions com *Núm. 55 baixos on*, inspirant-se en el mite de la caverna, representa el confinament de la dona i denuncia la violència domèstica fent servir la seva obra com a vehicle d'expressió en defensa de la llibertat i en contra de l'opressió de les dones.

Ha realitzat in comptables exposicions tant col·lectives com individuals, a galeries balears i europees. La seva obra ha representat l'art balear a fires de caràcter internacional com ARCO, en diferents edicions, Arte-América, Art Miami, Art Frankfurt i moltes d'altres.

Ha il·lustrat portades de revista i llibres com *Reivindicació de Jane* de Joan Miquel Lladó y *Vòmit* de María José Corominas.

MARÍA JOSÉ HIDALGO (Salamanca, 1968)

Diplomada en empresarials per la Universitat de Salamanca. Ha cursat un màster en direcció d'empreses a IESE, dependent de la Universitat de Navarra.

Des de molt jove ha col·laborat en la creació i el desenvolupament de les empreses familiars, tant a Halcón Viajes com a Travelplan.

La vida professional de Mª José Hidalgo va lligada a la presència accionarial majoritària de la família Hidalgo a la companyia aèria privada espanyola Air Europa, la segona del país.

Ha exercit el càrrec de directora general, forma part del Consell d'Administració de Globalia —*holding* que agrupa totes les empreses de la família Hidalgo— i, en general, exerceix de segona del president de la corporació.

Especialista en qüestions turístiques, ha estat també impulsora d'una línia de negoci hotelier dins Globalia i atén les qüestions generals que cerquen sinergies empresarials dins de les diferents empreses.

ÀGUEDA VADELL PONS (es Mercadal, 1924)

Restauradora. Filla de treballadors del camp, la seva mare i ella van obrir un petit casino a Mercadal. Després del naixement del seu fill Miquel, ella i el seu marit, Miquel Mariano Bennàssar, que residien a Barcelona, tornaren a Menorca per fer-se

responsables del casino. En aquest local va començar a servir les primeres tapes, que es feren molt populars.

L'any 1985 va inaugurar el Restaurant Ca n'Aguedet, al carrer Lepanto, dedicat als menjars típics menorquins. Sis anys després varen canviar de local ja que el primer s'havia quedat petit.

Actualment, als seus 80 anys, continua al capdavant del restaurant, ajudada pels seus dos fills. En Miquel, cuiner del restaurant, segueix la tradició de la seva mare i en Crispín, el menor, és el responsable del menjador.

El Restaurant Ca n'Aguedet és un referent de menjars típics menorquins on podem trobar plats tan tradicionals com l'arròs de la terra, el conill amb figues, freixurat, caldereta de llagosta, etc., tots acompanyats de vins d'elaboració pròpia. La qualitat de la seva cuina l'han convertit en un temple de la gastronomia de Menorca i, especialment, en un gran orgull per als habitants del municipi des Mercadal.

MENORCA BÀSQUET

El club de bàsquet La Salle Maó es va fundar l'any 1950 amb la finalitat de promocionar l'esport i especialment el bàsquet. Des de la seva fundació va estar vinculat a l'Associació d'Antics Alumnes del col·legi La Salle Maó, que a partir d'aquell moment funcionà amb els seus estatuts com una secció independent.

A principis dels anys seixanta començaren a jugar competicions dins l'àmbit interinsular i també a Catalunya. En aquests anys aconseguiren els primers èxits a nivell nacional.

La temporada 1982-1983 es va proclamar campió de la Tercera Divisió Balear, fet que propicià el seu ascens a la Segona Divisió Nacional. Entre 1982 i 1992 va jugar entre la Tercera Divisió Balear i la Segona Nacional, amb ascensos i descensos.

L'any 1990 es va fer una aposta per la consolidació del primer equip que va fructificar amb l'ascens a la lliga EBA a la temporada 1993-1994 i amb l'obtenció del campionat d'aquesta lliga l'any 1997, que propicià el consegüent ascens a la lliga LEB, categoria on continua jugant des de llavors.

Dins la trajectòria del club Menorca Bàsquet no tan sols s'ha de destacar l'evolució del primer equip sinó també la seva tasca amb les categories inferiors, fomentant l'esperit d'equip i una manera sana d'entendre l'esport entre els joves que integren el seu planter.

LUIS ALEJANDRE SINTES (Maó, 1941)

General de l'exèrcit espanyol. Va ingressar a l'Acadèmia General Militar el 1959. També ha estudiat ciències polítiques i cursa actualment el doctorat en la matèria. Entre altres funcions militars, va intervenir en missions de pau amb l'ONU a Nicaragua, El Salvador i Guatemala.

El 1997 és nomenat director general del Gabinet Tècnic del ministre de Defensa. El 1998 ascendeix a general de Divisió i el 2000 és nomenat general cap de la Regió Militar Pirenaica. En el 2003 és nomenat cap de l'Estat Major de l'Exèrcit de Terra.

Ha obtingut múltiples condecoracions entre les quals destaquen les grans creus de la Real y Militar Orden de San Hermenegildo, del Mérito Naval con distintivo Blanco i del Mérito Militar con distintivo Blanco, a més del premi de la Real Fundació de Toledo, per contribuir a la protecció i revitalització del patrimoni històric i cultural de la ciutat.

JOSEP TORRES RIERA (Formentera, 1942)

Enginyer tècnic aeronàutic i físic. Actualment és el director del Departament de Ciències l'Espai i Tecnologies Electròniques a l'INTA.

La seva carrera professional ha tengut una important projecció en el món de l'espai, on se'l considera un pioner a Espanya. Hi participa des de 1974, quan es llançà el satèl·lit espanyol INTASAT, fins al més recent NANOSAT 01, llançat el passat desembre. També ha exercit la direcció tècnica del Sistema Espanyol de Comunicacions per Satèl·lit, HISPASAT.

Ha fet aportacions a la tecnologia espacial sobretot en el camp de les antenes de comunicacions, i els seus avanços s'han aplicat a programes internacionals de satèl·lits.

Ha organitzat congressos, participat a conferències i publicat articles i llibres sobre la seva especialitat. Pertany a diferents comitès científics i li atorgaren la Medalla al Mèrit Aeronàutic.

JOSÉ JAUME PONS (Palma, 1949)

Enginyer aeronàutic. Llicenciat per la Universitat Politècnica de Madrid i màster en direcció d'empreses per la Universitat de Harvard. La seva trajectòria professional ha estat sempre vinculada al món del transport aeri i al llarg de la seva gestió ha ocupat càrrecs d'alta responsabilitat en diverses companyies aèries.

En l'actualitat és director general de AeBal, Aerolíneas de Balears que, com el seu nom indica, neix amb la profunda vocació d'estar sòlidament arrelada a les Illes Balears. Prova d'aquest fet és que, des del primer avió, tota la flota d'AeBal té noms emblemàtics de les Illes Balears: *Formentor, Espalmador, Macarella, Valldemossa...*

La cultura d'aquesta companyia té un ferm compromís: proporcionar un servei al client més enllà de les seves expectatives amb un profund respecte al medi ambient. Fet que aconseguen ja que des de l'inici d'operacions l'any 2000, AeBal ha estat guardonada per Boeing en dues ocasions com la companyia aèria operadora de B 717 amb un índex de fiabilitat de despatx major del món.

La seva carrera professional comença el 1972 a Air Spain. El 1973 és nomenat director d'enginyeria i manteniment d'avions a l'aeroport de Palma per la companyia Transeuropa. Posteriorment, va dissenyar els perfils òptims de vol per mínim cost i renou per a la companyia Iberia. L'any 1988 fou nomenat director general d'Universair càrrec que ocupà fins l'any 1992.

També des de l'any 1992, és conseller general de l'empresa JKL Vitrac, consultoria dedicada a proporcionar serveis a mida, principalment en els àmbits de la gestió del transport aeri i aeroports i del turisme.

MARIA BARCELÓ CRESPI (Porreres, 1951)

Historiadora. Doctora (1982) en història amb la tesi *La Ciutat de Mallorca en el trànsit a la modernitat*. Professora titular d'història medieval a la Universitat de les Illes Balears (1984).

Fou la primera dona que formà part de la Junta de Govern de la Societat Arqueològica Lul·liana, on ha contribuït a la participació dels universitaris dins aquesta institució més que centenària. Actualment n'és la presidenta

La seva trajectòria científica es manifesta especialment en el camp de la història medieval mallorquina, en concret del segle XV i començaments del segle XVI a Mallorca, és a dir, l'època de transició a la modernitat, el període corresponent als regnats de Joan II i Ferran el Catòlic i en aspectes socioeconòmics de la ciutat de Palma i de la Part Forana. D'entre les seves obres podem destacar *Porreres: contribució a l'estudi d'una vila mallorquina a la Baixa Edat Mitjana* i *La Ciutat de Mallorca en el trànsit a la modernitat*.

Ha publicat nombrosos articles i ha presentat comunicacions a congressos nacionals i internacionals en els quals ha divulgat la història de Mallorca.

ANTONI CARDONA SANS (Alaior, 1927)

Cooperativista. A través de l'activitat laboral en el món del calçat, accedí al món cooperativista, tot començant a interessar-se pels problemes socials. Arribà a ser president de la secció social del Sindicat de la Pell, on gestionà solucions per a diversos problemes. Va ser elegit regidor i tinent de batle de l'Ajuntament d'Alaior el 1957.

Promogué la posada en marxa de la Cooperativa de Consum San Crispín, creada en 1953, hi participà activament i en fou president durant 12 anys. Aquesta entitat, que cinquanta anys després segueix funcionant, representa el cas més destacat del cooperativisme a Menorca.

Va promoure la creació d'altres cooperatives a Ciutadella, Maó, Sant Lluís i Alaior. Ha exercit diferents càrrecs a unions i federacions de cooperatives d'àmbit local i nacional.

A petició de propietaris i pagesos, l'any 1965 participà en la creació i posada en marxa de la Cooperativa Insular Ganadera (Coinga), ubicada a Alaior. Coinga és una de les empreses emblemàtiques per al sector agrícola-ramader de Menorca. Antoni Cardona en fou gerent durant 25 anys, fins a la seva jubilació el 1992.

Ha estat guardonat amb diverses distincions, com la Creu de Cavaller de l'Orde de Cisneros (1964), Medalla al Mèrit Cooperatiu (1976), Creu del Cavaller de l'Orde Civil del Mèrit Agrícola (1981).

MIQUEL FERRER FLÓREZ (Palma, 1922)

Historiador. Es llicencià en filosofia i lletres per la Universitat Central de Barcelona (1972). Ha estat catedràtic de l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials (1958-1987) i director del Centre Associat de la Universitat Nacional d'Educació a Distància (1979-86).

Ha exercit la docència a Palma a diferents centres d'ensenyament mitjà i universitari, fet que l'ha convertit en un dels professors més reconeguts a Mallorca dins l'àrea d'humanitats.

Ha publicat nombrosos llibres d'història de Mallorca, especialment d'història moderna i contemporània, entre els quals destaquen *Población, propiedad en la Cordillera Septentrional de Mallorca* (1974), *Historia Contemporánea de Mallorca. 1808-1868* (1979), *El trabajo agrario en los siglos XVI y XVII* (1983) i nombrosos articles al *Bolletí de la Societat Arqueològica Lul·liana* i al *Boletín de la Cámara de Comercio, Industria y Navegación de Palma de Mallorca*, entre altres revistes científiques.

Cal destacar la seva tasca com a investigador sobre temes de l'economia i la societat de Mallorca i, en especial, del sistema d'explotació agrari mallorquí.